

„Бърже ми кажи, кой ти е учителя на учтивостъ, та и азъ да ида да се поуча при него!“

Пройо.

Друго момче зема та написа подъ монѣ редове това: „Пройо, ти си още слабъ. Научи се хубаво да пишешъ, ако искашъ да се боришъ съ Евфориона“.

Трето момче, като прочете написаното, надраска: „Евфорионъ не е много силенъ въ граматиката. Той пише хитонъ съ двѣ т, когато думата се пише само съ едно. Той има и носи хубавъ хитонъ, но лошо го пише“.

Така дъската се понесе отъ ржка на ржка между ученицитѣ и всѣки дърпаше да напише нѣщо. Записанъ въ тази неочаквана за мене разправия, азъ чухъ гласа на учителя:

— Пройо, дай ми дъската, що пипате тамъ!...

Тоя учителевъ гласъ сѣкашъ съ ножъ ме прѣрѣза. Веднага си спомнихъ думитѣ на родителитѣ си и разбрахъ, че направихъ грѣшка. Нали се обѣщахъ да внимавамъ, да слушамъ, да стоя миренъ?

Блѣденъ като мъртвецъ, азъ станахъ и тръгнахъ къмъ учителя, ала чухъ изотзадъ да ми викатъ: избърши! избърши всичко! Глупчо!

Но какъ можахъ азъ да избърша, когато учителтъ вече бѣ видѣлъ всичко?

— Слушай ти тамъ, Менекрате, да не бѣбришъ, ами да стоишъ миренъ, извика учителтъ. Като прѣгледа дъската той добави:

— Ето монѣ ученици какъ си прѣкарватъ врѣмето! За това ли вашитѣ родители ви изпращатъ тука и харчатъ пари за учение! Намѣсто да си учите уроцитѣ и да слушате, вие се разправяте помежду си. Забравяте ли, че ще порастнете и трѣбва да знаете всичко онова, което бацитѣ ви и отечеството